

ikke ude fra. Det skulde være saaledes, at Underofficererne kunde rykke op. Det var min nuværende Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro), der stærkt fremhævede dette og vandt Tingets Tilslutning dertil. Nu er Forholdet, at det kan ikke lade sig gøre at udføre denne Lov i den Aand, hvori den er given, og saaledes som Lovgivningsmagten har krævet, at den skulde udføres, fordi de dygtige og veltjente Underofficerer ere bedre stillede som saadanne, end de vilde være ved at rykke op. Men det er ingen heldig Ordning, og det maa, synes jeg, af rettænkende Mennesker erkendes for at være en umulig Ordning, som man maa se at faa lavet om, hvilket er det, her foreslaas.

Forholdet med Hensyn til Løjtnantslønningerne, som der ved denne Lejlighed tales mest om, er i Tidens Løb blevet saaledes, at disse Lønninger langt fra svare til, hvad der oprindelig var Meningen med Lønningerne. Jeg skal ikke komme ind paa at nævne alt, hvad der staar i Motiverne til Lovforslaget, men Forholdene ere saaledes, at medens vi tidligere havde et Tilbud af nogle og firs om Aaret, der ønskede at gaa denne Vej, er Tilbudet nu sunket til nogle og tredive, og forleden Dag viste det sig, at vi havde 17 ledige Pladser, 13 i Fodfolket og 4 i Rytteriet. Vi kunne ikke faa Pladserne forsvarlig besatte med de Lønninger, vi have, og det er ikke en heldig Tilstand. Jeg kan forstaa, at Folk kunne sige, at vi slet ingen Hær skulde have, omend det vilde være uheldigt. En saadan Ordning vilde hurtig vise sig at være uheldig, fordi vore Naboer meget snart vilde hidføre en Tilstand i vort Land, som baade vilde være uværdig og utaalelig for os. Men jeg kan dog forstaa, at man kan staa paa dette Standpunkt. Men jeg kan ikke forstaa, at man siger, at vi skulle have en Hær og Officerer til denne Hær, men disse Officerer skulle lønnes saaledes, at det er umuligt at faa Pladserne forsvarlig besatte, det er der ingen god Logik i.

Der er altsaa i Virkeligheden en Nødvendighed for at gaa til disse Lønningsforbedringer, og den samme Nødvendighed foreligger for Soldaternes Vedkommende. Jeg har ogsaa oplyst i Motiverne og bemærkede det ligeledes i Fjor som Svar paa en Henvendelse oppe i Landstinget fra en af mine Meningsfæller der, at det vilde være urigtigt at lade en Del af vore Soldater faa en bedre Behandling fra Statens Side end en anden Del, og at det ikke i Længden vilde være muligt at give

en Del af vore Soldater Forsøgsforplejning og derved stille dem under langt bedre Vilkaar end en anden Del, og derfor vilde jeg bestræbe mig for at faa indført Lighed paa dette Punkt. Jeg havde ogsaa paatænkt i Aar, naar Spørgsmaalet om Forsøgsforplejningen kom for paa ny — vi skulle jo have en ny Lov i Aar — at faa denne Lighed indført, ikke ved at faa udstrakt Forsøgsforplejning over det hele, det kan simpelt hen ikke lade sig gøre efter de bestaaende Forhold, men ved en Forhøjelse af Lønningen for dem, der ikke kunne faa Forsøgsforplejning. Da vi nu imidlertid skulle have en Lønningslov, er det naturligt, at jeg knytter en Forbedring af Lønvilkaarene for Soldaterne til denne Lønningslov, og det er der heller ingen, der har indvendt noget imod. Jeg glæder mig da ogsaa ved, at man er enig om at bringe Lighed til Stede paa dette Punkt.

Jeg skal nu kort komme ind paa enkelte af de Bemærkninger, der ere fremførte, og jeg skal væsentlig holde mig til de saglige, thi de politiske Momenter, som ere blevne dragne frem her, have været behandlede saa ofte, at der intet nyt har været deri. Saadanne Paastande som de, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) om, at han ved at se ind i alle Venstrereformpartiets Medlemmers Hjerter kunde skønne over, hvorledes de stillede sig til Lovforslaget, tror jeg, man kan være befriet for at komme ind paa.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) talte imod Lovforslaget — mod en Del af det, vel at mærke. Han anførte i den første Del af sin Tale alle de Indvendinger, han tidligere har anført mod forskellige Foranstaltninger, som ere blevne førte igennem her paa Rigsdagen af mine Forløbere, men jeg skal ikke opholde mig ved disse Bemærkninger, det have vi tidligere talt om, og det kunne vi maaske ogsaa i Fremtiden en Gang komme til at tale om. Men desuden anførte han, at det vilde være forkert at gaa til denne Lønningsforbedring for Officererne, thi skulde man ved en ny Ordning komme til at afskedige nogle af Officererne, maatte man blive af med flere Ventepenge. Det maa imidlertid, hvad ogsaa det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) sagde, blive meget smaa Beløb, der her kan være Tale om, saa denne Indvending i Virkeligheden er meget søgt. I øvrigt maa jeg ogsaa hertil sige, at det